

Τα εγκαίνια του Ιερού Ναού της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην Μαδηβά (βίντεο)

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Η Α.Θ.Μ Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ. Θεόφιλος προεξήρξεν της **τελετής εγκαίνιων** του Ιερού Ναού **Κοιμήσεως της Θεοτόκου** στην περιοχή Χανήνε της ιστορικής πόλης **Μαδηβάς**.

Η ανακοίνωση του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων

Τό Σάββατον, 9ην/22αν Σεπτεμβρίου 2018, ήμέραν μνήμης τῶν γεννητόρων τῆς Θεοτόκου, Ἁγίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καί Ἄννης ἔλαβε χώραν ἡ τελετή τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἀνεγερθέντος εἰς τήν περιοχὴν Χανήνε τῆς ἱστορικῆς πόλεως Μαδηβάς, εἰς τὴν ὁποίαν τό προσκύνημα τοῦ ψηφιδωτοῦ ἱστορικοῦ Χάρτου τοῦ δουμ.Χ. αἰῶνος, τοῦ ἀναπαριστοῦντος τὴν Ἁγίαν Γῆν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἐπιμελεία καὶ δαπάναις τοῦ πρώην

Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Μαδηβᾶς Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰννοκεντίου.

Τῆς τελετῆς τῶν Ἐγκαινίων καί τῆς μετ' αὐτήν θείας Λειτουργίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προσελθὼν ἐξ Ἱεροσολύμων καί ἐξ Ἀμμάν καί γενόμενος δεκτός ἐν θερμῇ ὑποδοχῇ τὴν πρῶϊαν τῆς ὡς ἄνω ἡμέρας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, Καττάρων κ. Μακαρίου, Κυριακουπόλεως κ. Χριστοφόρου, συμπροσευχομένου τοῦ ἐν Μαδηβᾶ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου, συλλειτουργούντων καί Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ἐν οἷς ὁ Πνευματικός τῆς Λαύρας Ὁσίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου Ἀρχιμανδρίτης π. Εὐδόκιμος, ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος Βορείου Ἰορδανίας-Ἱρμπετ Ἀρχιμανδρίτης π. Ραφαήλ, συλλειτουργούντων ὡσαύτως Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, ἐν οἷς ὁ Πρεσβύτερος τοῦ Προσκυνήματος Μαδηβᾶς π. Ἰωσήφ, , ὡσαύτως συλλειτουργούντων τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου, τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου καί τοῦ διακόνου π. Γεωργίου, ψαλλόντων τῶν ἐξ Ἑλλάδος Ἱεροψαλτῶν κ. Μπαλογιώργου καί τῶν βοηθῶν αὐτοῦ ἐκ τοῦ Ὡδείου Ἀθηνῶν καί μετέχοντος ἐν χαρᾷ πολλῇ ἀθρόου χριστεπωνύμου λαοῦ τῆς Μαδηβᾶς.

Πρὸς τό ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Ὡστε εἰ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις·τά ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τά πάντα», (Β΄ Κορ. 5,17) κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἱερῶτατε Ἀρχιεπίσκοπε Μαδάβων κύριε Ἀριστόβουλε,

Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἐντιμώτατοι.....

Πανοσιολογιώτατε Ἀρχιμανδρίτα Ἰννοκέντιε, κτίτωρ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καί τοῦ λοιποῦ περὶ αὐτοῦ συγκροτήματος,

Σήμερον ἡ ἱστορική πόλις τῆς Μαδηβᾶ, ἡ ἀποτελοῦσα τό πολιτιστικόν (Cultural) κέντρον τοῦ Χашιμῆτικοῦ Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας, συγχαίρει μετὰ τῆς Μητρός πασῶν τῶν Ἑλληνιστῶν, δηλονότι τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῇ ἐπιτελέσει τῶν ἐγκαινίων νέου περικαλλοῦς ναοῦ καί πνευματικοῦ κέντρου ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Χανίνα- ἐν - Μαδηβᾶ.

Τό ἀναδειχθέν τοῦτο ἔργον πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν κατοίκων τῆς εὐρυτέρας περιοχῆς τῆς Μαδηβᾶς καί ἰδιαιτέρως τῶν πνευματικῶν καί λατρευτικῶν ἀναγκῶν

τῆς τοπικῆς ἑλληνορθόδοξου κοινότητος ἐνέχει μεγάλην σημασίαν, καί τοῦτο διότι τό ἔργον τοῦτο, ἀφ' ἑνός μὲν ὑποδηλοῖ τήν ἀδιάκοπον ἀποστολήν τῆς διακονίας τοῦ λόγου τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ πρὸς τόν πλησίον καί τόν συνάνθρωπον ἡμῶν· καί ἀφ' ἑτέρου τήν ἐν τῷ Χασιμιτικῷ Βασιλείῳ τῆς Ἰορδανίας καλλιεργουμένην ἁρμονικὴν συνύπαρξιν, τῶν ἐν αὐτῷ διαβιούντων διαφόρων θρησκευτικῶν κοινοτήτων.

Τό παλαίφατον Ἑλληνορθόδοξον (Rum Orthodox) Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων οὐδέποτε ἔπαυσε ἐν τῇ μεγάλῃ ἱστορικῇ διαδρομῇ αὐτοῦ νά παράγῃ λόγῳ τε καί ἔργῳ τάς ἱεράς ἀξίας τῆς ἀγάπης πρὸς τόν πλησίον καί τόν ἐχθρόν ἀκόμη, τῆς εἰρήνης καί τόν ἀπόλυτον σεβασμόν πρὸς τόν συνάνθρωπον, τόν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ποιηθέντα κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν Αὐτοῦ.

Αἱ ἱστορικαί μεγάλαι ἐθνικοθρησκευτικαί ἡγετικά προσωπικότητες ὡς τοῦ Χαλίφου Ὁμάρ Ἰμπν Χατάμπ καί τοῦ Ἀγίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Σωφρονίου συνέβαλαν καθοριστικῶς ὅχι μόνον εἰς τόν σεβασμόν τῆς συνυπάρξεως τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων, ἀλλὰ καί τῆς ἐλευθέρας λατρείας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ οἴκῳ Αὐτοῦ.

Τοιοῦτον οἶκον Θεοῦ ἐγκαινιάσαμεν καί ἡμεῖς σήμερον πρὸς τιμὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καί πρὸς δόξαν τοῦ ὀνόματος τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, ἀλλὰ καί πρὸς ἔπαινον τοῦ Χασιμιτικοῦ Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας, τοῦ τελούντος ὑπὸ τήν σοφὴν κυβερνητικὴν οἰακοστροφίαν τοῦ σεβαστοῦ ἡμῖν Βασιλέως κ. Ἀμπντάλλα τοῦ II.

Ὁ ἐκάστοτε ἐγκαινιζόμενος Ναός ἀποτελεῖ κατ' οὐσίαν προέκτασιν τοῦ ἰδίου ἡμῶν ναοῦ, τουτέστιν τοῦ σώματος ἡμῶν, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Οὐκ οἶδατε ὅτι τό σῶμα ὑμῶν ναός τοῦ ἐν ὑμῖν Ἀγίου Πνεύματός ἐστιν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ, καί οὐκ ἐστέ ἐαυτῶν» (Α' Κορ. 6,19).

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ οἶκος λατρείας, δηλονότι ὁ Ναός τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ τόπος, ἔνθα κηρύττεται τά γράμματα τῶν ἁγίων Γραφῶν. «Πᾶσα δέ γραφή, διδάσκει ὁ σοφὸς Παῦλος, θεόπνευστος καί ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τήν ἐν δικαιοσύνῃ, ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθόν ἐξηρτισμένος» (Β' Τιμ. 3, 16-17).

Ἐπὶ δέ τούτοις θέλομεν νά εὐχαριστήσωμεν ἐκ βάθους καρδίας τόν ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Μαδηβᾶς κ. Ἀριστόβουλον καί τοὺς ἀγαπητοὺς ἡμῖν συνεργάτας αὐτοῦ, τοὺς Ἐπιτρόπους τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καί πάντας τοὺς συμβαλόντας εἰς τήν ἀνάδειξιν τοῦ ἱεροῦ τούτου ἔργου ἀφ' ἑνός καί τοὺς κοπιάσαντας εἰς τήν διοργάνωσιν τῆς ἐορτοῦ ταύτης τελετῆς τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως

τῆς Θεοτόκου ἀφ' ἑτέρου.

Τέλος θεωροῦμεν καθῆκον ἐπιβεβλημένον, ὅπως ἐκφράσωμεν τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην τῆς Ἀγιοταφικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, τοῦ εὐλαβοῦς ἡμῶν ποιμνίου τῆς Μαδηβᾶ, ὡς καὶ ἡμῶν προσωπικῶς εἰς τὸν ἀκάματον ἐργάτην τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου, τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Ἰννοκέντιον, διακεκριμένον μέλος τῆς γεραρᾶς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, τὸν καταστήσαντα τὴν Ἑλληνορθόδοξον ἡμῶν Κοινότητα ἐνταῦθα εἰς κέντρον Ἐκκλησιαστικόν, ἐκπαιδευτικόν καὶ πνευματικόν. Δικαίως λοιπόν «ἀπόκειται αὐτῷ ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει αὐτῷ ὁ Κύριος», (Β΄ Τιμ. 4,8).

Θερμὰς εὐχαριστίας προσέτι ἐκφράζομεν εἰς πάντας τοὺς τιμήσαντας διὰ τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην τῶν ἐγκαινίων τοῦ ναοῦ, ἰδιαίτερος δέ εἰς τὰς τοπικὰς πολιτικὰς, στρατιωτικὰς καὶ ἀστυνομικὰς ἀρχὰς τῆς Μαδηβᾶς.

Ἔτη πολλά καὶ εἰρηνικά”.

ἀντεφώνησε δε ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰννοκέντιος ἀραβιστί:

Τὴν τελετὴν, θεῖαν Λειτουργίαν καὶ πανήγυριν ταύτην ἠκολούθησε δεξιῶσις εἰς τὴν αἴθουσαν κάτωθι τοῦ Ναοῦ τοῦ Προσκυνήματος.

Εἰς ταύτην ὁ Μακαριώτατος καὶ πάλιν προσεφώνησεν ὡς ἔπεται:

«Τὰ πάντα ἐφώτισε τῇ παρουσίᾳ Χριστός· τὸν κόσμον ἀνεκαίνισε, Πνεύματι θείῳ αὐτοῦ· ψυχαὶ ἐγκαινίζονται· οἶκος γὰρ ἀνετέθη, νῦν εἰς δόξαν Κυρίου, ἔνθα καὶ ἐγκαινίζει τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, εἰς σωτηρίαν βροτῶν», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ προαιώνιος θεῖος Λόγος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ θέμενος πύργον ἰσχύος τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ καὶ θεμελιώσας αὐτὴν ἐπὶ τὴν πέτραν τῆς πίστεως, συνήγαγεν ἡμᾶς σήμερον, ἐν τῷ περικαλλεῖ τούτῳ νεοδμήτῳ Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἵνα δοξολογικῶς καὶ εὐχαριστιακῶς τελέσωμεν τὰ ἐγκαίνια αὐτοῦ.

«Σὺ πάλαι ἐν Σινᾷ σκηνὴν ἀχειροποίητον, ὑπέδειξας τῷ θεόπτη Μωϋσεῖ διαγράφων, Χριστέ τὴν Ἐκκλησίαν σου», λέγει ὁ ὑμνωδός ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνάβασιν τοῦ Μωϋσέως εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ, ἔνθα κατέβη ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ ἔλαβεν ὁδηγίας διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου» (Ἑξοδ. 24,15-16/ 25, 8-9), τὴν ὁποίαν «κατεσκεύασεν ὁ Κύριος καὶ οὐχὶ ἄνθρωπος», ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων·

«Κεφάλαιον δέ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν Ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν Ἁγίων Λειτουργός καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος καὶ οὐκ ἄνθρωπος», (Ἑβρ. 8,1-2).

Περὶ δέ τῆς «ἀληθινῆς ταύτης σκηνῆς», δηλονότι τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, ἰδοὺ τί λέγει ὁ ὑμνωδός: «Ἐπιδημήσαντος ἡμῖν τοῦ Λόγου κατὰ σάρκα, ὁ τῆς βροντῆς μέν γόνος (ὁ Ἅγιος Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης) φησί καθυπογραφῶν· ἐθεασάμεθα φαιδρῶς τὴν δόξαν, ἣν εἶχεν ὁ Υἱός παρὰ Πατρός, ἐν ἀληθείας χάριτι. Ὅσοι δέ πίστευι τοῦτον ἐλάβομεν, ἔδωκε τοῖς πᾶσιν ἐξουσίαν, τοῦ γενέσθαι τέκνα Θεοῦ· οἳ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδέ ἐκ θελήματος σαρκὸς ἀναγεννηθέντες ἀλλ' ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐπαυξηθέντες, οἶκον προσευχῆς ἐπήξαμεν καὶ βοῶμεν· τοῦτον τόν οἶκον στερέωσον Κύριε».

Ὁ οἶκος οὗτος τῆς προσευχῆς δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν καινὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, δηλονότι τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν ἐπήξατο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός τῷ τιμίῳ καὶ ἀπολυτρωτικῷ Αὐτοῦ αἵματι. «Εἴ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα», (Β' Κορ. 5,17), λέγει ὁ θεῖος Παῦλος.

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ σήμερον ἐγκαινιζόμενος οὗτος ναός εἶναι ὁ οἶκος τῆς προσευχῆς, ἔνθα «λατρεύομεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ μετὰ αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας» (Ἑβρ. 12, 28). Καὶ ἔνθα διὰ τοῦ Ἀρχιερέως ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ «ἀναφέρομεν θυσίαν αἰνέσεως διὰ παντός τῷ Θεῷ, τούτέστιν καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τῷ ὀνόματι αὐτοῦ», (Ἑβρ. 13, 15). Καὶ ἀναλυτικώτερον: Ὅταν δέ λέγω, κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος, θυσίαν, δέν ἐννοῶ θυσίαν ζώων καὶ αἱμάτων, ἀλλὰ θυσίαν, ἡ ὁποία ὡς καρπὸς θερμῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τόν Θεόν θά βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλη μας, τὰ ὁποῖα θά ἀνυμνοῦν καὶ θά δοξολογοῦν τό ὄνομά Του.

«Κύριε ἡγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου Σου καὶ τόπον σηνώματος δόξης Σου», (Ψαλμ. 25, 8), ψάλλει ὁ Προφητάναξ Δαυΐδ. «Τὰ σηνώματα Κυρίου ἡγαπημένα τοῖς κατιδεῖν ποθοῦσιν ἀνακεκαλυμμένως τὴν δόξαν τοῦ προσώπου αὐτοῦ», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας. «Καὶ ἐγεμίσθη ὁ ναός ἐκ τοῦ καπνοῦ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκ τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ», (Ἀποκ. 15,8) λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἐν τῇ Ἀποκαλύψει αὐτοῦ.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Κύριος ἐξεδήλωνε τήν παρουσίαν Του, καί τήν δόξαν Του εἰς τόπον ἰδιαίτερον, δηλαδή ἡγιασμένον. Κατά δε τήν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τῶν Ἀγίων Γραφῶν (Ἔξοδ. 16,7- Ἔξοδ. 16,10 καί Γ΄ Βασιλ. 8,11) ἡ δόξα Κυρίου δηλονότι ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐπλήρου τόν οἶκον δηλαδή τόν Ναόν αὐτοῦ ἐν σχήματι νεφέλης κατά τόν καιρόν τῆς λατρευτικῆς συνάξεως, τούτέστιν τῆς δημοσίας προσευχῆς. Οὐχ ἦττον ὅμως «Πνεῦμα ὁ Θεός καί τούς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάνν. 4,24), λέγει Κύριος.

Σημειωτέον ὅτι ἡ ἱερουργική αὕτη πρᾶξις τῶν ἐγκαινίων Ἱεροῦ Ναοῦ ἔχει ὡς πηγὴν καί ἀναφοράν αὐτῆς τόν ἐγκαινισθέντα παλαιόν Ἀδάμ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ νέου Ἀδάμ, δηλονότι τοῦ ἐνσαρκωθέντος Θεοῦ Λόγου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ, τῆς ἀειπαρθένου καί Θεοτόκου Μαρίας, κατά τήν μαρτυρίαν τῶν ἁγίων Εὐαγγελιστῶν καί Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας: «Καί ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν καί ἐθεασάμεθα τήν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός, πλήρης χάριτος καί ἀληθείας», (Ἰωάν. 1,14), λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής. «Σήμερον ὁ δεύτερος Ἀδάμ, Χριστός ἀνέδειξε παράδεισον νοητόν, τήν νέαν ταύτην σκηνήν, φέρουσαν κατά ξύλου τοῦ τῆς γνώσεως, τό ζωφόρον τοῦ Σταυροῦ ξύλον», ἀνακράζει ὁ ὕμνωδός.

Ὁ ἔγκριτος Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, σχολιάζων τήν παρουσίαν τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος λέγει: «Ἐγένετο δέ τὰ ἐγκαίνια ἐν Ἱεροσολύμοις καί χειμῶν ἦν», (Ἰωάν. 10,22), ὡς τῆς ἀπιστίας, καί Ἰησοῦς παρῆν, ὁ Θεός καί ναός, Θεός αἰώνιος, ναός πρόσφατος, ὁ αὐθημερόν λυόμενος καί τριήμερος ἀνιστάμενος καί μένων εἰς τούς αἰῶνας, ἵν' ἐγὼ σωθῶ καί τοῦ παλαιοῦ πτώματος ἀνακληθῶ καί γένωμαι κανὴ κτίσις, διὰ τῆς τοιαύτης φιλανθρωπίας ἀναπλαττόμενος».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου, ὁ ναός τοῦ Θεοῦ, ὡς τόπος λατρείας εἶναι τό ἐργαστήριον τό ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνεργούμενον διὰ τήν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἡ δέ προσευχή εἶναι ὁ τρόπος καί τό μέσον ἡμῶν τῆς κοινωνίας τῆς Χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί Πατρός. Διὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος λέγει ὅτι ἡ προσευχή ὡς πρὸς τήν ποιότητά της εἶναι συνουσία καί ἔνωσις τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεόν καί ὡς πρὸς τήν ἐνέργειάν της, σύστασις καί διατήρησις τοῦ κόσμου. Ἡ προσευχή εἶναι ἡ μητέρα ὅλων τῶν ἀρετῶν.

Δεῦτε λοιπόν εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ ἐπὶ τῇ εὐσήμεῳ καί ἐορτίῳ ταύτῃ ἡμέρᾳ τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καί μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν. «Τῷ οἴκῳ σου Κύριε πρέπει ἀγίασμα· ἐν τούτῳ γάρ τό ὄνομα, τό σὸν φιλάνθρωπε, ἐνθέως δοξάζεται· ὅθεν σὺν τῷ προφήτῃ ἐκβοῶμέν σοι πίστει·

Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ νῦν ἐγκαίνισον πάντας, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, [καί τῶν ἁγίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καί Ἄννης], μόνε φιλόανθρωπε». Ἀμήν.

Καί ἀντεφώνησεν ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Μαδηβᾶς κ. Ἀριστόβουλος, ὑπογραμμίζων τήν σημασίαν τοῦ ὑπό τοῦ προκατόχου αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰννοκεντίου ἐπιτελεσθέντος ἔργου, τό ὁποῖον θά συνεχίσῃ καί τήν σημασίαν τῆς παρουσίας τῆς ἐξ Ἑλλάδος χορωδίας διά τήν συνέισιν τῆς καλλιεργείας τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς.